

til Indstævnte, som her omtales, naar det altsaa forkyndes for Husværten eller for Jolt, der bo i en anden Etage i Huset eller for En, der har leiet Værelset ud til Paagjældende eller Deslige. Jeg skulde altsaa være tilbøielig til at tro, at det egentlig er noget vilkaarligt, hvis man i Praxis lægger Vægt derpaa, da Lovgivningen egentlig ikke giver nogen Anledning dertil. Naar jeg finder Underændringsforslaget betænkeligt, er det, dels fordi jeg i Grunden betragter det som en meget ringe Garanti, at man faaer en saadan tilfældig Person, man træffer der, til at sige, at han er villig til at meddele Indstævnte, naar han kommer hjem, at han er bleven indstævnet. Dernæst finder jeg ogsaa, at Reglen er betænkelig fra det Synspunkt, at der er noget Urimeligt i at foreskrive noget Saadant, naar det ikke er Pligt for Paagjældende at modtage Stævningen, naar det virkelig er lovligt at sige: „Det vil jeg ikke“, uagtet man hører til Vedkommendes Husstand. Naar man vil have en saadan Regel, burde den naturligt være ledsaget af en Bestemmelse om, at det skulde være Pligt for disse Personer at modtage Stævning, og det er andsteds heller ikke ukjendt, at der ligesom er fastsat Strafsansvar for saadanne Personer, naar de ikke ville, det vil sige, det er under Straf paalaagt, at de skulle modtage Stævning i Vedkommendes Fraværelse. Jeg tror derfor egentlig ikke, at der naas saa overmaade Meget ved dette Forsøg paa at sørge for, at Stævningen virkelig kommer til Paagjældendes Kundskab, idet den tilbante Formulær i Stævninger vistnok ikke frembyder nogen større Garanti, naar man veier det ligeoverfor det andet, at det nemlig i mange Tilfælde kan lægge Hindringer i Veien for en Indstævning og i alt Fald nøder Vedkommende til at bruge den subsidiaire Indstævningsmaade for den paagjældende Person efter forgjæves Forsøg paa at forkynde Stævning paa Bopæl. Jeg tror altsaa ikke, at der er vundet Meget ved dette Underændringsforslag. For ikke at opholde Forsamlingen mere med Henhyn til denne Sag, om hvilken et æret Medlem har sagt, at den aldeles ikke interesserer Thinget og overhovedet ikke var værd at stænke videre Opmærksomhed, skal jeg ikke for Dieblisset udtale Videre.

Veth: Jeg beder undskyldte, at jeg paa et saa fremrykket Tidspunkt endnu maa gjøre en kort Bemærkning. Det kan være rigtigt, hvad den ærede Justitsminister siger, at Stævningensmændene pleie at sætte i deres Paategning, at de have forkyndt den for en Person, som har løvet at give den Paagjældende Underretning, og det kan være rigtigt,

at det ikke behøves; men noget Andet er, naar Vedkommende, som Stævningen bliver forkyndt for, siger: „Jeg kan ikke gjøre det“; thi den, der skal stævnes, er bortkreist, jeg er ikke i Stand til at meddele ham denne Efterretning. Det er noget Andet end Spørgsmaalet, om Vedkommende kan sige: „Jeg er villig“ eller „jeg har ikke lyst til at gjøre det“, naar Trediemand, som Stævningen bliver forkyndt for, siger: „Jeg kan ikke paatage mig det Hverv at meddele Indstævnte Underretning om Indstævningen, fordi jeg ikke er i Stand dertil, han er bortkreist, jeg veed ikke, om han kommer tilbage; eller jeg veed, at han er saa langt borte, at han ikke kan faae det at vide.“ I saadanne Tilfælde er det, at Retterne hidtil, saavidt mig bekjendt, ikke have anset Forhørdelsen for lovlig. Jeg tror ikke, at Justitsministeren vil kunne negte, at efter de Regler, som søges indførte her, naar man ikke tager Underændringsforslaget med, kan man nu uden videre stævne en Mand ved at forkynde Stævningen paa hans Bopæl for en tredie Person og stævne ham gyldigt og faae ham dømt, uagtet den, som Stævningen forkyndes for, siger og siger med god Grund, at det er aldeles umuligt, at han kan faae det at vide, jeg kan ikke underrette ham derom, han er for langt borte, han kan ikke faae det at vide. Det er det, som Lovforslaget vil indføre. Jeg tror ikke, at den ærede Justitsminister vil kunne modsige dette, og det er dog saa stor en Ulempe og strider saa fuldstændig mod Alt, hvad der bør være, at jeg ikke tror, at man kan tilfidesætte Hensynet dertil her af saadanne Grunde som, at En forsøger at forstikke sig eller Deslige.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal blot i Korthed udtale, at jeg ikke er enig med den sidste ærede Taler i hans Opfattelse af, hvad der er gjældende Ret paa dette Punkt. Men det er et saa teknisk Spørgsmaal, som der er skrevet ikke saa lidt om pro et contra, at jeg ikke vil opholde det ærede Thing med det.

Ordføreren (Klein): Jeg skal lige saa lidt som den høitærede Justitsminister komme ind paa de mere almindelige Betragtninger, som jeg tilstaa, jeg med nogen Forundring hørte fremsætte her af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (A. Sørensen). Jeg skal heller ikke dvæle ved de Forslag af Ministeren, som jeg har betegnet som Redaktionsforslag, da der i den Henseende ikke synes at være nogen Uoverensstemmelse mellem den ærede Minister og mig. Det kan ikke have havt nogen Indflydelse paa min Opfattelse af disse Forslags